

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FIDELIUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXIV. ÉVF. 1924. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó t. 1.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FIDELIUM

ELECTORUM CONSERVASTI

VIRGO IPSUM, QUEM GENT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

CUJUS NON SUM DIGNUS

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Advent. — *Járay Lily*: Ha imádkozom. — *Szölygyény Ferenc*: Az Eucharisztia és élet. — *Eöri János*: Ó, Immaculata! — *Dr. Tóth Kálmán*: Eucharisztikus élet Hollandiában. — *Béni-Csáky Ilona*: Mihál áldozata. — *Ottáregyleti élet*. — *Tárca*: *Eöri János*: Fölkel a Nap.

Dr. Ig. Batthyány-Strattmann László: Gróf Batthyány Ödön emlékezetére. Szombathely, 1924. Martineum-könyvnyomda R. T. Egy 28 lapos füzetkét adott ki a tudós és katolikus szívű körmendi herceg, legidősebb fia, az elhunyt Ödön gróf emlékezetére. Mint előszavában írja, nem hivalkodásból teszi, hanem használni akar ama rendkívüli kegyelmek ismertetésével, amelyekkel az ég a kedves elköltözött lelkét megáldotta. Mikor e füzetkét elolvassuk, nemcsak «szerelő menyeyi Atyánk iránt» ébred bennünk forró szeretet e nemes lélekben működő kegyelmei látára, hanem az iránt a katolikus főuri család iránt is, amelynek ilyen virágai vannak, mint amilyenek a nemesszívű édesatyja Ödön grófot előttünk lerajzolja. Szeretettel ajánljuk nevelőknek, szülőknek s különösen a fiatalembereknek.

* * *

Boldog karácsonyi ünnepeket kíván a kis Jézus gazdag lelki ajándékaival minden munkatársának és olvasójának az

Örökimádás

szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

Jelen példányunk a XXIV. évfolyam utolsó száma. A novemberi számban csekket küldöttünk hátralékos előfizetőinknek. Kérjük őket tisztelettel tartozásuk beküldésére. Hogy mennyivel tartoznak, könnyen kiszámíthatják, ha összeadják az egyes számokon feltüntetett árakat s az összegből levonják az eddig beküldött előfizetést. Ha valaki nem értené e sorokat, legyen szíves elolvasni az 1924. januári számban annak idején közölt felhívásunkat. (A címlap belsején van.)

Új évfolyamunkban a jövőben sokkal nagyobb gondot fordítunk az **érdekességre** is, hogy lapunkat az ifjúság kezébe is kedves, vonzó olvasmányul lehessen adni.

Előfizetési ár az egész évre 30.000 K, amely most már nem változik. Kérjük e csekély összeg minél előbbi beküldésére m. t. olvasóinkat. Erre a célra mellékeljük a csekklapot.

Szerkesztői üzenetek. *K. T., Szehely*. Örömmel üdvözlöm kedves bemutatkozását; majdnem teljesen változatlanul jönni fog, de csak febr. vagy márciusban. A jövőben rövidebb cikkeket kérek. Lehet ám fél lapon is okos-hasznos dolgot mondani. S a jövőben az a legelső törekvésem, hogy lapunkban minél több *rövid* cikk legyen. Szív. üdv. — *H. Sz., Bpest.* Szíves türelmét kérem. Kedves írása sorra kerül. Hervadatlan virágok azok a gondolatok épúgy, mint az, akiről szólnak.

❧ Advent ❧

NAGY emlékek felújításának ideje; valami csodálatos lendületnek, a lelkek szárnyrakelésének előidézője: az advent. A karácsony öröme, a nagy misztérium gyönyörűségének előérzete — az adventi lélek érzete.

Karácsony Krisztus születésének emléknapja csak, de ez az emlék boldog valósággá erősödik a hívő lélekben; Krisztus születése megújul benne. Különösen az Eucharisztia segíti hozzá a lelket. A szentáldozás révén lesz igazi bölcsője, szegénységünk szalmájával bélelt bethlehemi jászla a kis Jézusnak. Máskor is áldozunk, de a karácsonyi szentáldozásunk angyalének glóriáját, a «jóakarátú» emberek békességét hozza a lelkünkbe. Olyannyira előmlik lelkünkön a béke, olyan boldogsággal érezzük át, hogy a «mienk» a kis Jézus, mint máskor soha. Ilyen öröm, ilyen mennyei percek után lelkünk epedve sóvárog: «Harmatozzatok égi magasok, Téged vár. epedve az emberek lelke, jöjj el, édes Üdvözítőnk». Még a kevésbé buzgó katolikusokat is vonzza a rorátés szentmise, az ő lelkükben is sokszor egészen öntudatlanul fölsír a Krisztussal való találkozás belénk oltott vágya s nem egy lélek kezd újra emelkedni a «magasságok felé», mikor erőt önt csüggedt szárnyaiba az advent.

Szentségi Jézus buzgó csapata, eucharisztikus és oltáregyleti lelkek! a rorate alatt függesztük szemünket a legméltóságosabb Oltáriszentségre és irányítsuk szívből fakadt könyörgésünket oda az eucharisztikus szent Szívbe, hogy harmatozzon szent egyházunk tagjaiba erőt, lelkesedést, kitartást s tegye őket eggyé a *szeretetben*. Magunk pedig bontsuk ki lelkünk adventi szárnyait és repüljük körül bizó reménységgel a kétezer év előtti advent nagy «Emlékét», az Eucharisziát: «Áldás, dicséret és hála Néked; mert igaz világunk s legfőbb boldogságunk Te vagy, édes Üdvözítőnk».

Immanuél! Immanuél! Testvéreim! Velünk az Isten!

Dr. Mátrai Gyula.

HA IMÁDKOZOM.

Fátyol kerül elém rózsaszín homállal,
Megtellik a lelkem égi zsolozsmával,
Hófehér országok labirintját járom,
Ha imádkozom.

Fellegek országát magam mellett érzem,
Nem érdekel semmi e földi téren,
Mert Istennél vagyok és csak őt imádom,
Ha imádkozom.

Járay Lily.

Az Eucharisztia és élet.¹

REGVELMES Főpásztorok! Katholikus Testvérek! Mintegy 12 évvel ezelőtt, azon a rettentő éjszakán, midőn a modern hajóépítés büszke csodáját, a Titanicot egy úszó jéghegy összetörte, a hajó süllyedni kezdő roncsaín visszamaradt angol utasok látva helyzetük reménytelen voltát, közeli halálukat: az Istenhez fordultak és elénekelték azt az anglikán egyházi éneket, mely így kezdődik: «Közel vagyunk hozzád, Úram, közel» és e szent ének hangjai közt csaptak össze fölöttük a tenger hullámai.

Mi, akik a katolikus hitet valljuk a magunkénak, nem csupán a fenyegető halál pillanatában, hanem mindannyiszor, valahányszor a templomban a Szentek szentjét magában rejtő oltár közelébe jutunk: érezzük, hisszük, tudjuk, hogy közel vagyunk az Úrhoz; mert a lelkünkön előmlő áhitat, egész lényünk átszellemülése, szívünk hangosabb dobogása, mint valami benső harangszó, hirdeti bennünk, hogy közel van hozzánk az Úr Jézus; mert mi erős hittel valljuk az Isten Fiának jelenlétét a legméltóságosabb Oltáriszentségben és miközben leborulunk előtte, elfeledjük az élet ezer bújást-baját, elcsitul bennünk földi gyötrődéseink hullámverése, égi bizodalunk sóhajba szakadó örömevel, imádsággá tömörülő lobogásával mondjuk: Imádunk, szent ostya! És érezzük, hogy lelkünk megkönnyebbül, érezzük, hogy mifölöttünk nem csapnak össze megsemmisítőleg az élet tengerének hullámai, hanem inkább emelnek minket, fel, közelebb az éghez, a mi örök békénk hazájához, ahol egykor színről-színre látni fogjuk Üdvözlőnket, akit e földön hitünk világánál a kenyér színe alatt az Oltáriszentségben látunk.

Az Egyház külön ünnepet rendelt az Oltáriszentség iránt való hódolatunknak, az Úrnapját, midőn a templom szűk falai közt meg nem férő örömmünkben lobogók és virágosó közt, diadalénekek kísérik az utcákon végig az eucharisztikus Jézust. Laktam egy városban, ahol a protestáns lelkész minden Úrnapján majális rendezett intelligens hívei-

¹ Beszéd az eucharisztikus díszgyűlésről.

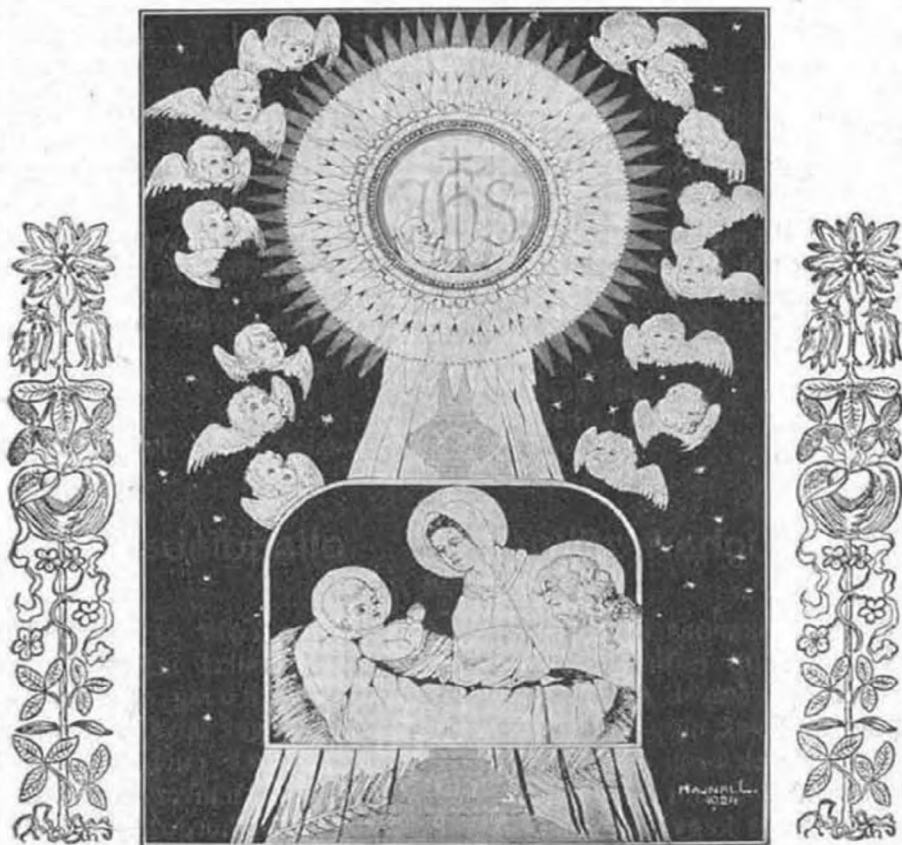
nek a közeli erdőben; kivonta őket a városból, hogy ne lássák az Oltáriszentség diadalmenetét. Ez a lelkész körültekintő volt, féltette híveit attól a szinte ellenállhatatlan erejű hatástól, melyet a gondolkodó emberre gyakorol a kenyér színe alatt rejlő Údvözítő ünnepi kivonulásának szemlélete a szent falak közül az Isten szabad ege alá, az ünneplő sokaság tömegei közé, áldásra emelkedve a térdelő hívők fölött, mint ahogyan egykor Jézus járt az emberek között és osztotta áldásának csodáit az ő benne hívőknek.

De katolikus testvéreim, ünneppé emeljük mi életünk minden napját, melyen templomba megyünk; a templom Isten háza, Ő állandóan ott lakik, leborulhatunk előtte, kérhetjük áldását. Ő, mert az emberiség már a legrégebb időben is mindig szomjazta a körében megjelenő, az állandóan jelenlevő Istent; ez a szomjúság olthatatlan, ez a szomjúság állandó velejárója az emberi természetnek. A lelki sötétségben élő pogányokkal ez az Isten vágyó szomjúság állítat bizarrnál bizarrabb bálványokat. Ámde az Isten látása utáni sóvárgás eszméjének olyan megvalósításáról, mint azt az Oltáriszentség nyújtja, az Ige megtestesülése előtt nem lehetett szó. És Isten, ki ezt az olthatatlan szomjat természetünkbe beleoltotta, ki is elégítette ez emberi vágyat, midőn vallásunk középpontjába az Oltáriszentséget beállította, hogy az égi kegyelem, a Mindenható alászálló szeretete és az Isten keresésben fölemelkedő ember sóvárgása egy szent ölelkezésben egymásra találjanak. Ime az élet szerzője az őt szeretőknak a kenyér és bor színe alatt önönmagát nyújtja teljes természetfölötti valójával, egész isteni személyével. Az Oltáriszentség az isteni szeretet királyi útjának végállomása, hitünknek koronája, ez az örök manna, melynél többet ki adna! Mert hiszen az embert legbenszejében megragadó és Istenhez kapcsoló életközösséget nem lehet teremteni más vallásoknak talán egyébként szép, de üres szertartásaival, melyek bár Isten felé irányítanak, de Istent nem nyújtják. Nem úgy járnak e az ekként sóvárgó lelkek, mint kikről a próféta mondja, hogy álmukban ettek és jóllaktak, de mikor felébredtek, éhesek voltak.

Az Oltáriszentség az okoskodó emberi ész keretei közé nem fér. Ez hitünknek titka. Az Oltáriszentség előtt úgy vagyunk, mint a természet van a virradat derengésekor: a világosság már győzedelmeskedett az éj sötétsége fölött, de a nap még nem emelkedett a látáshatár fölé. Ez a helyzet felel meg földi állapotunknak; mi itt átutazók vagyunk, próbát állunk, az öröklét hajnalhasadását várjuk. A mi napunk a maga ragyogó fenségében majd a mennyországban kél fel, midőn az Oltáriszentség titkának leple lehull szemünk előtt. Addig, míg odajutunk, a hit ereje tart fel bennünket; a hit az nekünk, ami a sasnak az ő szárnya; szükségünk van rá, mert ha elhanyagoljuk, ha levágjuk, lelkünk nem

bir magasabbra szállani, pedig nekünk Jézushoz kell emelkednünk, valósi életünk veleje: lehető közeledés, emelkedés Istenhez hitben, szeretetben, tökéletesedésben. Az élet küzdelmei hányszor a földhöz rögzítik az embert, szárnyaszegett madárként vergődünk, ha bajok, csapások szakadnak ránk, melyek közt elménk szinte szem elől téveszti a megvigasztalódás útját; de amit az ész nem talál meg, arra rávezet a hit: boldog, ki a csüggedés idején megragadhatja a hit kötelét, melyet az Ég bocsát le számunkra, hogy szédüléseink nehéz óráiban legyen mibe fogódzunk. A hit minket Jézushoz vezet, hiszen Ő is átélte szenvedéseinket, megismerte gyöttrődéseinket s ezáltal minket bizalomra hangol, megértő szívére édesget. Krisztus már hívott is minket az égi könyörület bátorító szavával. Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak vagytok, kiket az élet terhe nyom, én enyhületet adok nektek. Most már nekünk kell hozzá szólanunk, Ő várja közeledésünket. Kempis Tamás mondja: Hogyha a legméltóságosabb Szentséget csak egy helyen tisztelnék s az egész világon csak egy pap mutatná be, mennyire vágyódnának az emberek azon hely és Istennek azon papja után, hogy az isteni titkok bemutatását láthassák. Ámde Jézus ott van minden templomban, nem kell messze keresnünk, nem kell külön kihallgatásra várnunk. Belépek a templomba. Az oltáron ott van az Eucharisztia, ez a lángsugarú fényszóró, mely bevilágít lelkembe is. Vajjon mire veti ott fényét?! Isten jelenlétének tudatában magam is lelkembe tekintek. Lelkiismeretem magányába vonulok. Az áhitat szent csendje vesz körül, de ez a csend nem kihalt, nem üres, sőt tele van súlyos, eleven gondolatokkal, szöges kérdésekkel. Mi vagyok én? Mit keresek ezen a világon? Mért teremtett az, aki teremtett? Mi a cél, mi a rendeltetés, a fontos, az egyetlen szükséges? Hogyan feleltem meg eddig e célnak s mi vár rám, ha teljesítem Isten-adta rendeltetésemet? Mi a léleküdvösség? mi az Isten-ígérte örök boldogság, a Krisztus hirdette mennyország?! Ha pedig eltévelyedtem e céltől és bűnösen megfeledkeztem egyetlen Uramról, Parancsolómról, Végcélomról, mi lesz velem akkor? Mi lesz velem! Születtem, élek, meghalok. Meghalok? Meg. Meddig élhetek még e földön? Mi hamar elmúlik minden, ami itt körülvesz, ifjúság, élvezet, öröm; s mily gyorsan végez a halál! Mily döreség e muló habvilágra építenem reménységem egyetlen várát, lelkem üdvösségét! És csak egy lelkem van! Ha látom, hogy eddigi életem el van hibázva: mit kell tennem, hogy Isten kegyelmével újjáteremtsem magam, hogy ezentúl égi rendeltetésemnek és ne az örvénynek, az örök tavasznak s ne a kárhozatnak éljek? Az oltárról a fényszóró rámlöveli sugarát. Uram, segíts rajtam, hogy ne legyek süket, ha szólasz hozzám! És lelkemben felhangzik Krisztus szava: Én vagyok az élet kenyere. Kenyér! Élet! Valóban, Jézus nem annyira arany szent-

ségtartóban, mint inkább tiszta szívekben kíván elhelyezkedni, a lelkek kenyere kíván lenni, mert az Ő teste valóban étel az Ő vére, valóban ital. Az én számomra is! Szívem feldobban: Közel vagyok hozzád, Uram, közel! Az eucharisztikus Jézus a lélek megtisztulásának nagy laboratóriumába, a gyóntatószékbe vezet, ahol lepereg rólam minden salak. A bűnbocsánat után

érezem, hogy olyan műhelyben voltam, ahol a malaszt tűzésében akaratok nemesednek át erénnyé, lelkek mennek át a keresztény hősiesség fehér izzásába. Égeti lelkemet az istenlátás szomja, mely odavisz az oltárhoz, hogy a szentáldozásban szálljon le hozzám az Üdvözítő, szentelje föl szívem templomát, hogy legyen Úrnapja lelkemben is és bensőm diadalénekeivel magasztaljam a kegyelem Urát, hogy az oltártól elvihetem magammal az Ő békéjét; családom körébe a szeretet, a türe-

lem öröklámpáját, munkámba tiszta lelkem energiáját, szenvedésembe a vigasztalás balzsamát, a világba hitem lobogó fáklyáját, hogy éljem mindenütt és valljam mindenkor azt, aki az út, igazság, az élet, az eucharisztikus Jézust, kinek dicséret és magasztalás legyen minden pillanatban.

Szölgvény Ferec.

Ó, IMMACULATAI

(Aurora soli praevia.)

Napkeltét jelző pirkadás,
Üdvünknek boldog hajnala.
Szent Szűz! Hozzád kiált néped,
Akit sötét éj vesz körül.

A romlottság mint bűnfolyam
S mindent elsodró áradat!
Hullámverése csendesül
Ott, hol te, Bárka, áthaladsz.

Lelkek kiszikkadó földjén
Megharmatozva csak te vagy;
S mikor minden szennyes-vizes:
Érintetlen magad maradsz.

Okádva öldöklő mérgét,
Felöltik a pokolkígyó:
Te rajta állsz s mérges fejt
Sértetlenül s győzőn tiprod.

Anyánk, kegyes Szűz, hallgasd meg
Siránkozó esdeklésünk:
A kárhozattal küzködünk:
Te győztél — védj meg minket is!

Ford.: *Eöri János.*

Eucharisztikus élet Hollandiában.

Irta: *Dr. Tóth Kálmán.*

A LEGMEGKAPÓBB látványok egyike az égen a *Tejút* az ő körülbelül 40 millió csillagával, melyek egyike a másikat igyekszik felülmúlni ragyogásával. Aminő elbűvölő látványt nyújt e ragyogó tünemény a Föld lakóinak, úgy hiszem, ugyanilyen fényességes látványt nyújtanak az ég lakóinak azon országok, amelyek telve vannak eucharisztikus lelkekkel. Mert amint a villanykörte fénye áttör a tejüvegen, az eucharisztikus Jézus kegyelme és szépsége is áttör az őt hordozó lelkeken.

Ilyen fölemelő látványt nyújt az angyaloknak még rendes körülmények között is a kis Hollandia az ő körülbelül két milliányi katolikusával. Annyira eucharisztikus szellemmel telvők, hogy közöttük fehér holló számba megy az olyan *hitközömbös* ember, aki csak háromszor, négyszer évenként megy a szentáldozáshoz és csak vasár-ünnepnapokon jelenik meg a szentmisén. A katolikusok átlaga hetenként járul a szentiségekhez, igen nagy percentjük pedig naponként áldozik. Valósággal őskeresztény katakombai hangulat szállja meg az ember lelkét, ha betér a szebbnél-szebb templomok bármelyikébe, akár falun, akár városban s

látja, minő angyali összeszedettséggel hallgatják a hatalmas tömegek *térdénállva* a szentmisét s minő szent alázattal veszik az angyalok kenyere-
rét még a lobogósörényű kertész-, paraszt-, pék-, henteslegények is.

Mindenütt, ahol a hívek száma 3000—4000-re rúg egy plébánián s ez az átlagszám három-négy pappal, rendszerint 80—100.000-re megy föl évenként a szentáldozások száma. Egyre átlag 70—80 szentáldozás esik évenként. A hétköznapokon többen hallgatnak ott szentmisét, mint Magyarországon a vasár-ünnepnapokon. Pedig a térdeplőhelyüket meg kell fizetniök évi 10—20 Guldenrel (300—600.000 korona) fejenként. Magukat a gyönyörű templomokat is mind a hívek építetik mesés áldozatkészséggel. Noordwyki házigazdám csak négy év óta gyűjt óriási méretűre tervezett gótikus templomára és új plébániára és reméli, hogy két év múlva készen lesz mind a kettő.

Egyik vasárnapon ottlétem alatt négy prédikációt tartott a templom-
épfősről, a négy kötelező hivatalos szentmise evangéliuma után körülbelül 3000 hívének. Utána két káplánjával fogott egy-egy réztányért. S mint nálunk a muzsikus cigányok, körüljártak a templomban és tányéroz-
tak. S az eredmény? Pár Gulden híján 1500 Gulden (körülbelül 45 millió korona) ezen az egyellen napon. Ilyen stílusban megy ottan az áldozatkészség. Pedig hívei csupa virágkerteszek, kisiparosok és kis-
kereskedők, tehát többnyire szerény viszonyok között élő kérgestenyérű, de melegszívű emberek, akik égneek, valósággal élnek-halnak az Isten házá-
nak díszéért, dicsőségéért. Szentségimádás napján még a kertészlegények-
ből és iparos, kereskedő-ifjakból álló footballisták is mesébe illő virágkosár-
ral kedveskedtek a csodás virágdíszbe öltöztetett oltár szelíd Királyának.

Az oltárok diszítése minden magyar képzeletet felülmúló pompá-
val, természetesen mind ingyen történik. Az Úr Jézus áldozatos szívé-
nevelődött áldozatos lelkek valósággal törnek magukat az után, hogy vala-
mivel kedveskedhessenek Jézusnak és az ő szolgálóinak. Az áldozati alkalmakból ugyancsak kijut mindenkinek. Minden vasárnapi misén legalább is háromszori gyűjtés van: 1. a templom, 2. a szegények, 3. a szeminá-
riumok céljaira. S mégsem fáradnak ki az áldozathozatalból. Mert az Úr Jézus testével magukhoz veszik az Ő áldozatos szellemét, lelkét is.

Náluk az istentisztelet bármelyik fajtája és módja nem a szép ruhák-
kal való tüntetés céljára szolgál, nem is az ismerősök fölött tartandó kíváncsi terepszemle számára való, hanem valósággal a lélek ünnepe. A nálunk szokásos csinnadratta-bummos zenés istentiszteletek ott telje-
sen ismeretlen tünemények. Épületes csendben imádkozik ott mindenki az imakönyvből. S csak vasár-ünnepnapon, vagy egészen rendkívüli alkalommal van egy nagymise, amelyen azonban csak latin Gregorián-
énekeket énekel a kórus, vagy némely helyen az egész templomközön-

ség. Ott látja az ember, hogy a latin Gregorián-ének minő szép, ha szépen énekelik, mert ingyen és lélekkel teszik. Még a legkisebb faluban is van legalább is parasztleányekből alakult önkénytes Gregorián-énekkar. Még kétszáz lelket számláló hitközségben is találtam ilyet. Hetekig, sőt hónapokig tartó zene- és énekkurzust végeznek városon a vezetők, hogy a többieket is jól begyakorolják a behízelt lágysággal előadott angyali melódiákba. Az említett esetben még az énekkarvezető, sőt a kántor is parasztleány volt. Igen ám, de ott minden parasztházban láttam harmóniumot is: olyan művelt parasztok voltak azok. S nem hogy fizetést nem kapnának ezért a tömérdek próbát, előkészítést igénylő istendicsőltetésért ezek a lelkes troubadourok, de még ők kötelezik magukat, hogy büntetést fizetnek, ha valami fontos ok nélkül elmulasztanák az éneket.

Körmeneteiket is a legmeghatóbb bensőségesség jellemzi. A híres protestáns vallástürelem folyományaképpen még most sem szabad nekik az utcákon, a nagy nyilvánosság előtt körmeneteket tartaniok. Azért zárt helyeken, vagy magában a mindig nagyarányú templomban, vagy a plébánia kertjében tartják azokat. S amennyit veszítenek esetleg a nálunk megszokott külső fényből, tüntető pompából, annál többet nyerne a bensőségben és összeszedettségben. Aránylag kis területeken hihetetlen rendben bonyolódik le az ezrekből álló körmenet is. Mindenki fegyelmezett, mindenki tud készséggel engedelmeskedni a kommisszár névre hallgatató rendezőknek. A férfiak, leányok is, egyik kézben fedett gyerityával, másikkban rózsafüzérrel, valóságos apácás összeszedettséggel haladnak a menetben, mint a vértanúk unokáihoz illik. Atyáik háromezáz éven át ezerszámra ontották vérüket és adták oda életüket a protestánsoktól elszenvedett üldözésekben. Ha egy papot csak misézésen csíptek a protestánsok, jaj volt szegény fejének. Rendesen börtönnel vagy életével fizette meg vakmerőségét, hívei pedig vagyonuk elkobzásával, vagy épen börtönnel bünhődtek misehallgatásukért.

S ez így tartott egészen a múlt századbéli 40-es évekig, amikor az uralomra jutott ideális liberálisok kegyelméből végre szabad lélekzethez juthattak ezek az agyonhajszolt szegény páriák is. Amsterdamban még most is mutogatják az üldözések idejéből azt a magánház padlásán berendezett kápolnát, ahol csak bujkálva tarthattak istentiszteletet a katolikusok. És ha mégis megszimatolták és rájuk törtek a protestánsok, a kíményen menekült el a miséző pap. Amsterdamban most is csak teljes csendben, utcai séta módjára tarthatják meg az éjjeli órákban az ú. n. *Stille omgang*-ot azon templomocska (Beguinhof) körül, ahol az «Örökimádás» multkori számában elbeszélte szentségi csoda Eucharisziáját őrizték 1345. márc. 15. óta mindaddig, míg a protestáns rombolások között nyoma veszett.

(Vége köv.)

Mikhál áldozata.

VALAHOL az örökös napsugár hazájában élt családjával egy jámbor istenfélő ember, foglalkozására kertész. Isten parancsait lelkiismeretesen megtartva, embertársaival békésen megférve, szorgalmasan termelte a föld gyümölcseit, virágait. És az Úr láthatólag megáldotta szorgalmát: Mikhál dinnyéinél édesebb, rózsáinál pompázóbb hetedhét országban nem termett. De Mikhál sem mulasztotta el a nyert jótéteményekért hálát adni: minden éjszak legszebb virágát mindenkor sietett az Úr házába vinni, hogy a Legszentebb előtt kifejezze szívének hódolatát. Ilyenkor mindig egy gondolat bántotta: «Miért is nem tudok méltóbb áldozatot hozni? Mikor fog végre sikerülni, az egek Úrának, legnagyobb Jótévőmnek, *hervadhatatlan* virágot bemutatni?...

Becsületes munkában, zavartalan, csendes boldogságban multak az évek. És Mikhál virágai között gyönyörű liliomszállá serdült a kertész bájos leánya, Leila.

Legféltebb palántájánál is gyengédebb szeretettel óvta; perzselő napsugár hevétől, rideg északi szél jeges fuvallatától egyaránt gondosan őrizte; nyesegette, öntözgette, dédelgette, ápolgatta — míg végre boldog büszkeséggel vallhatta: «Kertem legdrágább díszé Leila, nála szebb virágot nem adott nekem az Isten. Áldassék érte szent neve!»

És egyszerre derült égből lecsapott a villám. Mikhál féltékenyen őrzött kincse, szemefénye: a szépséges és minden erénnyel ékes Leila sorvadni, hervadni kezdett. Hiába az apai szív ezer leleményessége, hiába a leghíresebb orvosok minden tudománya: az emésztő kór csak rágta, emésztette az emberi virágszálat, míg végre egy szomorú napon kijelentették az egybegyűlt bölcsek: «Mi itt többé nem segíthetünk, minden tudományunk kárba vész. Nyugodj meg Isten akaratában, jó Mikhál; leányod életét megmenteni nem tudjuk...»

De Mikhál nem nyugodott meg. Ha az emberek nem is segíthetnek többé, megsegít az Isten — gondolta. Aki azt mondta: «Kérjétek és adatik nektek; aki a bizalommal hozzáfordulók ezreit meggyógyította; aki Jairus leányát feltámasztotta, — az Úrnak semmi sem lehetetlen: Ő visszaadja nekem is gyermekem életét...»

Ragyogó májusi nap reggelén ünnepi díszet öltöztettek az utcák: virágszőnyeggel és lombsátorokkal, kivilágított ablakokkal, zenével és énekkel várta a jámbor nép a szentségi Jézus áldástosztó megjelenését. S a buzgón imádkozó sokaság sorában ott szorongott Mikhál is.

Térden csúszva tette meg az utat külvárosi kertjétől a község főteréig és úgy helyezkedett el, hogy a templomból való kilépés percétől szemben találja magát a Legszentebbel. Így várta, leste az ünnepélyes

pillanatot, melyben zokogva elrebegeti bizalomteljes kérését: «Uram, ki Jairusnak visszaadad leányát s a naimi özvegynek fiát — hiszek hatalmadban, bízom irgalmadban; gyógyítsd, ó, gyógyítsd meg gyermekemet!»... és erős meggyőződéssel várta, leste az elmaradhatatlan csodát.

A templomajtó megnyílt. Ünnepélyes harangzúgás között, tömjénfüstös virágésőben megpillantotta Mikhál az Úr szelíd fényben tündöklő ábrázatát és ajka remegve kezdett a gondosan előkészített szavakba: «Uram, ki Jairusnak...»

De mi az?... A harangok hatalmas zúgásából, az ájtatos tömeg ujjongó hozsánna-énekéből Mikhál egy szelíd hangot hall ki:

«Barátom, szeretsz engem?»

«Ó, Uram, Te öröktől fogva ismersz: Tudod, hogy minden gyarlóságom mellett is mindig tiszta szívből szerettelek...»

De a szelíd hang újból megszólal: «Mikhál! szeretsz engem!»...

«Uram, miért kérde? Hiszen tudod, hogy *életemet* is odaadnám érted!»...

«A *tiédet*, melyet nem kívánok!... de ha ennél is többet, ha legdrágább kincsedet kérem... ideadod-e *azt is?*»... Még egyszer kérdlek: «szeretsz engem?»...

Mikhál szeméről hirtelen leolvad a hályog. Érti már az Úr szavát: Ime az alkalom, hogy megmutassa oly sokszor bizonygatott szeretetének nagyságát. És ő haboznék?... Szíve vérzik és vonaglik, de az Úr előtt porba borulva, erős lélekkel mondja ki gyermeke haláltünetét: «Vedd, Uram, vedd legdrágább kincsemet — és legyen áldva a te szent akaratod!»...

Ünnepélyes harangzúgás, tömjénillatos virágéső, ujjongó hozsánna-ének között, sugárzó mennyei fényben tündöklök az Úr legszentebb ábrázata.

«Boldog vagy, hű szolgám, Mikhál, mert íme bemutattad nekem a *hervadhatatlan* áldozatot, melyet Szívem szeretetedtől elvárt. A próbát megálltad... De lásd: *szeretetednél is nagyobb az én irgalmam*. Menj békével: gyermeked meggyógyult...»

S a csoda valóban megtörtént.

Benz-Csáky Ilona.

Bazár az Oltáregyesület céljaira. Mint minden évben, ez idén is rendezünk jótékonycélú bazárt. Ünnepi megnyitása fővédnökünk, *Izabella* főhercegnő jelenlétében dec. 13-án délután 4 órakor lesz. A belépőjegy ára ezen alkalommal 30 000 K. Vasárnap 14-én, továbbá 15., 16., 17. és 18-án a belépőjegy nem kell és a bazár reggel 9 órától 12-ig és délután 2—7-ig nyitva áll. A gyermekek napja december 14-én, vasárnap délutánja, de szüleik társaságában bármikor jöhetnek. Szíves propagandát és pártolást kérünk.

Választmányi gyűlés november 10-én délután 4 órakor volt a Központi ház Szent-Szív termében. Dr. Babura László ügyv. igazgató vezetésével. Jelen voltak: özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Marie de St. Jean Damascaine főnöknő társelnöknő, dr. Kiss Aladárné alelnöknő, gróf Révay Simonné, báró Orosdy Fülöpné, özv. Návay Kálmánné bárónő, Kócsy Istvánné, Forster Kálmánné, dr. Wenczell Árpád ügyvéd és dr. Mátrai Gyula szerkesztő.

Ügyvezető igazgató a tisztítótűz lelkeinek segélykiállítását hangoztatva, az értük való könyörgésre buzdítja az egybegyűlteket. Példát hoz fel arra, hogy a purgatoriumi lelkek hatalmas segítők is. (Elmondja egy előkelő urinő esetét, akinek haldokló édesanyja szentségekkel való ellátásában segédkeztek, sőt a szentségek fölvétele után meggyógyították, úgy hogy még két évig élt mint buzgó katolikus, noha azelőtt hallani sem akart a vallásról.) Az oltáregyesületi munkát ő is a tisztítótűzben szenvedő lelkek oltalma alá helyezi.

A lelkészlakás. A jegyzőkönyv felolvasása után jelenti, hogy a lelkészlakás problémáját provizórikusan úgy oldották meg a vakációban, hogy az egyik beszélőszobát a folyosó felől elzárva, az udvar felé ajtóval ellátva, adták át ideiglenes lakásul a lelkésznek. Ügyvezető igazgató azt kívánja a jelenlevő lelkésznek, hogy a régi munkakedvét vigye az új lakásba. A jelenlevő lelkész ezt megígéri és köszönetet mond a róla való gondoskodásért.

Mária Valéria főhercegnő halála. Kegyeletes szavakkal emlékezett meg ezután az Oltáregyesület egykori nagy pártfogójának, Mária Valéria főhercegnőnek haláláról. Szép és boldog családi életet élt, harmónikus lélekkel; ez a lélek odafönt biztosan elnyerte jutalmát. Érette az Örökimádás-templomban püspök mondott gyászmisét.

A társelnöknőváltás. Más veszteség is érte az Oltáregyesületet: kedves főnöknőnk távozásával. Tizenöt év hosszú idő s különösen, ha érdemessé teszi valaki; erős lélekkel állott az Oltáregyesület mellett vál-

ságos óráiban. Olyan volt ő, mint a síró édesanya, aki elkergeti a gyermek mellől a halál rémeit, azzal, hogy bizalmat önt belé. Jó példával járt előttünk mindig. Hálánkat jegyzőkönyvbe foglaljuk és letesszük az Úr oltárára.

Az ügyvezető igazgató papírról olvasta gyönyörűen stilizált megemlékezését, amelyet teljes egészében vett föl a jegyzőkönyv.

Nagy szeretettel köszönti az új főnöknő-társelnöknőt, Damascén szent Jánosról nevezett Mária anyját. «Hisszük — mondotta —, hogy ő is anyai szeretettel, megértő szívvel fog velünk dolgozni a szentségi Jézus dicsőségére.»

Jegyzőkönyvi köszönet a díszgyűlés szereplőinek. Külön jegyzőkönyvi köszönetet szavaz a választmány az eucharisztikus díszgyűlésen közreműködött kiválóságoknak: dr. Csernoch János bíboros hercegprímás érsek úr ő főmagasságának az elnöklésért; Szmezsányi Lajos egri érsek úr ő excellenciájának, az ünnepi szentmise celebrálásáért; Kriston Endre felszentelt püspök, Szőlgyémy Ferenc ny. Ferenc József-intézeti kormányzó és dr. Pataky Arnold egyetemi tanár ő méltóságainak az elmondott tartalmas és felemelő beszédekért és végül a zárda fáradozásáért, melyet az ünnep körül kifejtett. Külön megemlékezik dr. Bürechner László győri spiritualisról is, akinek szintén köszönetet mond az esti szentóra kedves vezetéséért.

A bíboros hercegprímás aranymiséjére való előkészületeket ismeretli ezután.

Kérvények elintézése dolgában úgy határoz a választmány, hogy mivel tavasszal mégis egy kis kiállítást szeretne már rendezni, a megszavazott tárgyakat csak a kiállítás után juttatja el a kérvényezőkhöz.

Szatmár új egyházmegyei igazgatót kapott, Bart Mihály satmárcsekei plébános úr személyében, akit Székely prelátus vikárius úr volt kegyes kinevezni.

Adomány. Az egri egyházmegye területén összejött adományokat 1,146,396 K-t, Kriston Endre püspök úr, egyházmegyei főigazgató eljuttatta a Központba. Isten fizesse meg!

Új választmányi tag. Forster Kálmánné indítványára a választmány egyhangú lelkesedéssel megválasztotta a választmány tagjává özv. báró Benz Ottóné, sz. Csáky Ilona grófnőt, aki az oltáregyesületi tevékenység mellett, kitűnő tollával az Örökimádást is támogatta cikkeivel. (Az Örökimádás szívből örül a munkatársát ért, ezen jól megérdemelt, kitüntetésen.)

Terézvárosban új igazgatót kapott az Oltáregyesület *Órtvai* Rezső személyében, akinek agilitása biztos garanciákat nyújt a jövőre.

Örömmel értesülünk arról, hogy a terézvárosi Oltáregyesület volt kedves igazgatóját, dr. Toma Imrét, november 11-én nagy ünnepélyel —

szeretheti jobban elsőszülöttét, mint Tamás szerette lelkének első zsen-géjét. Anya nem becézheti, nem pólyálhatja, nem gondozhatja nagyobb gonddal, gyöngédebb szeretettel gyermekét, mint Tamás ahogyan ren-dezgette, javítgatta, formálta, rakosgatta első könyve kéziratának íveit, lapjait. Anya nem szemlélheti több gyönyörűséggel, nagyobb boldog-sággal párnái közt alvó kicsinyét, mint Tamás a püspök pecsétes, ki-nyomatási engedélyével megkeresztelt írásait. Sietett vele a kiadóhoz. Egyelőre titoktartást kért tőle.

A könyv első példányai Úrnap előtt kedden készültek el. Mikor a nyomdavezető átnyújtott neki egyet, Tamás szemei könnybelábbadtak. Mint legdrágább földi kincsét vitte haza. Órák hosszat nézegette, forgatta örömmel és szent büszkeséggel. Az a gondolata támadt, hogy Úrnapján ajándékolja a Legszentebbnek az oltárra fogja helyezni s lekéri rá az Úr Jézus áldását. Oda is tette. Korán reggel elrejtette a várkáporna oltárá-nak friss virágai közé. És várta, míg az igazgató misézni kezd. Addig imádkozott s várta és nem számlálta a negyedórákat, amik rohanva röpültek el, míg a mise megkezdődött. Elkezdte ő is följajlási imád-ságát, olyant, amilyent eddig még nem imádkozott, olyant, amilyent eddig még nem írtak meg imakönyvben: «Fogadd el, Uram, áldozatként ezt a könyvet. Minden sora, minden szava a lelkemből szakadt ki. Tő-led kaptam, íme visszaadom neked munkámmal, fáradságommal együtt egy darabban. Legyen a tiéd, jogod van hozzá. Szükséged ugyan nincs rá, de dicsőségednek tartoztam vele. Mára az egész világ ünnepel és hódol tenéked. Könyvem legyen a mai nap himnuszának egy akkordja. Rop-pant adósságomat veled szemben hadd törlesztem vele. Fogadd el, Jézu-som; fogadd el, ha másért nem, hát azért, hogy másoknak is add. Áldd meg úgy, hogy sokan a kezükbe vegyék, hogy általa, közvetítésével sokan, minél többen meghajtsák térdüket szent testednek és vérednek drága Titka előtt; hogy sokaknak, minél többen kinyíljon a szeme és meglássanak téged, ki köztünk vagy... hogy minél többen beleragyogj a lelkébe, te isteni Nap és éljenek úgy, amint te éltetni akarod őket. Áldozatomért nem kérek tőled semmit. Viszont tudom, hogy adsz érte valamit. Adj hát, kérlek, erőt és kitartást, hogy befejezhessem művemet, amit e könyvemmel megkezdettem»...

Hosszan nézett Tamás oda a virágok közé, ahová könyvét rejtette. A legszebb virágcsokor íme szerényen, elrejtve, láthatatlanul illatozott azon az Úrnapon az Üdvözítőnek. Ő látta, Ő tudta! Azon a napon ennél szebb virágot nem kapott, szebb éneket nem hallott. Gondi Tamástól kapta...

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.